

...

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

végzése

Az ügy száma:

Kfv.V.35.085/2025/2.

A tanács tagjai:

dr. Darák Péter a tanács elnöke

dr. Demjén Péter előadó bíró

dr. Márton Gizella bíró

dr. Stefancsik Márta bíró

Ságiné dr. Márkus Anett bíró

A felperes:

felperes1

(cím1)

A felperes jogi képviselője:

dr. Turkevi-Nagy Klaudia egyéni ügyvéd

(cím2)

Az alperes:

NAV Fellebbviteli Igazgatósága

(cím3)

Az alperes jogi képviselője:

dr. Mózes Andrea Éva kamarai jogtanácsos

A per tárgya:
közigazgatási per

adóügyben hozott határozat ellen indított

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálattal támadott határozat: a Szegedi Törvényszék 2025. február 3.

napján kelt 3.K.701.504/2024/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú adóhatóság a felperesnél 2022. adóévre személyi jövedelemadó (a továbbiakban: szja) és szociális hozzájárulási adó adónemekben adóellenőrzést folytatott le, majd 3907824447 iktatószámú határozatával terhére a vizsgált adónemekben összesen 60.057.140 Ft adóhiánynak minősülő adókülönbözetet tárt fel, egyúttal kötelezte a felperest az adóhiány, 120.114.280 Ft adóbírság és 9.269.811 Ft késedelmi pótlék megfizetésére.

[2] A felperes fellebbezése nyomán eljár alperes 1752681071 iktatószámú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[3] A határozatok indokolása szerint a felperes a vizsgált időszakban a kft Kft. (a továbbiakban: Kft.) munkavállalója volt, e minőségében önálló rendelkezési joggal bírt a társaság bankszámlái felett, és azokról összesen 240.999.760 Ft készpénzt vett fel. Rögzítette, hogy bár a felperes nyilatkozata szerint ezeket az összegeket átadta a Kft. ügyvezetőjének, ezt hitelt érdemlő módon nem tudta igazolni, holott e tekintetben a bizonyítási teher a személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi CXVII. törvény (a továbbiakban: Szja tv.) 1. § (4) bekezdése alapján a felperesre esett. Utalt rá, hogy a Kft. ügyvezetőjének közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata nem alkalmas az elszámolás bizonyítására, a házipénztárba való befizetést igazoló pénztárbizonylatok pedig nem álltak rendelkezésre, mint ahogy a Kft. sem mutatta be teljes körűen a könyvelési iratanyagát. A felperes tehát a felvett pénzösszegek Kft. érdekében

történő felhasználását és a Kft-vel való elszámolás tényét hitelt érdemlően nem tudta bizonyítani, így a kérdéses összegek az Szja tv. 4. § (1) bekezdése és 28. § (1) bekezdése szerint a felperes egyéb jövedelmének minősülnek, amely után a felperes adófizetésre köteles.

A jogerős ítélet

[4] A felperes keresettel támadta az alperes határozatát, amelyet az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasított.

[5] Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy az Szja tv. 1. § (3) bekezdése értelmében a magánszemély minden jövedelme adóköteles, így valamely jövedelem vonatkozásában az adómentesség vagy adókedvezmény bizonyítása az Szja tv. 1. § (4) bekezdése és az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Air.) 98. § (3) bekezdése alapján az adózót terheli. Ezt támasztja alá a Kúria Kfv.I.35.188/2013/7., Kfv.I.35.147/2021/12., Kfv.I.35.212/2015/9., Kfv.I.35.592/2015/6., Kfv.I.35.414/2016/5., Kfv.I.35.188/2013/7., Kfv.I.35.414/2016/5. és Kfv.I.35.212/2015/9. számú határozata is. Utalt rá, hogy a felperes nem vitatta, hogy a pénzösszegeket a Kft. számláiról felvette, annak hitelt érdemlő bizonyítása pedig őt terhelte, hogy ezekkel a Kft. felé elszámolt, és a pénzösszegekkel nem a sajátjaként rendelkezett.

[6] Kiemelte, hogy a felperes és a Kft. ügyvezetője is ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy rendelkezésre állnak-e a házipénztárba való befizetést igazoló pénztárbizonylatok. Az ügyvezető az adóhatóság előtt ígértet tett a bizonylatok csatolására, de ennek nem tett eleget, míg a felperes arra hivatkozott, hogy a bizonylatokat nem őrizte meg. Kifejtette, hogy a Kft. a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) hatálya alá tartozott, így a magánszemély által felvett pénz elszámolására is az Sztv. szerinti formai és tartalmi követelményeknek megfelelő számviteli dokumentumok irányadóak. A Kft. pénzeszközeit érintő gazdasági műveletek csak szigorú számadás alá vont bizonylatokkal igazolhatóak hitelt érdemlően, ezek teljes bizonyító erejű magánokirattal való pótlására nincs lehetőség. Utalt rá, hogy alaptalanul hivatkozott a felperes arra, hogy nem kérhető számon rajta a Kft. iratanyagának hiánya, ugyanis a pénzt felvevő magánszemélynek is alapvető érdeke a befizetésről kibocsátott pénztárbizonylat megőrzése, amely igazolja az elszámolás megtörténtét. Idézte a Kúria Kfv.I.35.492/2016/5., Kfv.I.35.640/2016/10. és Kfv.I.35.147/2021/12. számú határozatait.

[7] Rögzítette, hogy a pénzösszegek társaság érdekében való felhasználását semmilyen konkrét okirat nem igazolta hitelt érdemlően. Erre a felperes nyilatkozata és az ügyvezető tanúvallomása, valamint az ügyvezető közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozata sem alkalmas, mivel az elszámolás és befizetés tényét a Kft. hiányos könyvelési anyaga nem támasztotta alá. A Kft. könyvelésével való összevethetőség hiányában a felek nyilatkozata nem alkalmas az elszámolás hitelt érdemlő bizonyítására. A pénzösszegek felhasználási módjának bizonyítása a felperest terhelte, akinek azonban nem sikerült kétséget kizáróan, hitelt érdemlően bizonyítania, hogy azokat más részére ténylegesen átadta. A felvett pénzösszegek ekként az Szja tv. 4. § (1)-(2) bekezdései alapján olyan bevételnek minősülnek, amelyek egyéb

jövedelemként adófizetési kötelezettség alá esnek, így az adóhatóság helytállóan járt el, amikor a felperes terhére adóhiányt állapított meg. Végül utalt rá, hogy a Kft. ügyvezetőjének nyilatkozata nem elegendő az elszámolás hitelt érdemlő bizonyítására, így a felperes tanúbizonyítási indítványát mellőzte.

A felülvizsgálati kérelem

[8] A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelynek befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017.évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pont aa), ab) és ad) alpontjai alapján kérte.

[9] A joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségessége körében előadta, hogy nem tartható fenn azon bírói gyakorlat, amely a társaságot és az ügyvezetőt terhelő számviteli és bizonylatolási kötelezettséget kiterjeszti a munkavállalóra, és csak bizonylatok útján teszi lehetővé a magánszemély számára az elszámolás hitelt érdemlő bizonyítását. Utalt rá, hogy a bíróságnak az elszámolás tényét igazoló bizonyítékként kellett volna elfogadnia a felperes és az ügyvezető egybehangzó nyilatkozatát.

[10] A jogkérdés különleges súlyával és társadalmi jelentőségével összefüggésben előadta, hogy a munkavállaló nem jogosult a munkáltató által a készpénzfelvételre adott utasítás megtagadására vagy a számviteli bizonylat átadásának követelésére. Az adóhatóság és a bíróság olyan gyakorlatot alakított ki, amelynek eredményeként a munkavállalók kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek, hiszem az adóhatóság olyan jogsértés miatt vonja felelősségre őket, amelyért valójában a munkáltató vagy az ügyvezető felelős.

[11] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja körében sérelmezte, hogy az adóhatóság a Kft. iratanyagának hiányossága miatt nem mulasztási bírságot szabott ki, hanem a munkavállaló terhére adóhiányt állapított meg. Utalt rá, hogy az iratok hiányosságának azt kellett volna eredményeznie, hogy az adóhatóság a Kft. adóalapját becsléssel állapítja meg. Hivatkozott arra, hogy az adóhatóság nem tett eleget az Air. 99. § szerinti tényállástisztázási kötelezettségének, és azt lényegében a felperesre hárította. Kiemelte, hogy az adóhatóságnak feljelentést kellett volna tennie a Kft. ügyvezetőjével szemben, azonban a társaság vagy annak ügyvezetője által megvalósított jogsértés terhe nem hárítható át a felperesre. Az adóhatóság ezen eljárásával megsértette az adózási rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény 1. §-át, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését és XXVIII. cikk (1) bekezdését. Az Air. 58. § (2) bekezdésére, a Kp. 78. § (2) bekezdésére és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. §-ára utalással sérelmezte, hogy az adóhatóság és a bíróság nem értékelte a felperes és az ügyvezető nyilatkozatát. Kifogásolta, hogy a bírság nem adott számot ítéletének indokolásában arról, hogy miért nem tartotta megalapozottnak az Szja tv. 7. § (1) bekezdés c) pontjára való hivatkozását.

[12] Az ügy érdemét tekintve előadta, hogy az adóhatóság és az elsőfokú bíróság az Air. 58. § (2) bekezdésébe, a Kp. 78. § (2) bekezdésébe és a Pp. 263. § (1) bekezdésébe ütköző módon mellőzte a felperesi és az ügyvezetői nyilatkozatok bizonyítékként való értékelését. Az adóhatóság azzal, hogy a felperes terhére róta az iratanyag beszerzésének elmaradását, megsértette az Air. 99. § (2) bekezdését. Kifejtette, hogy a pénzüsszegek átvételének dokumentálása az ügyvezető felelőssége, így annak elmaradásáért a felperes nem vonható felelősségre, hiszen ő számviteli bizonylatokkal nem is rendelkezik. Utalt rá, hogy a Sztv. 165-166. § előírásai csak az ügyvezetőre és a Kft-re vonatkoznak, a felperes magánszemélyre nem. Vitatta a Kfv.I.35.640/2016/10. számú kúriai határozat ügyben való alkalmazhatóságát.

[13] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a kúriai gyakorlatra, a felhívott határozatok ugyanis eltérő tényállás mellett születtek, jelen ügyben ugyanis munkavállaló vette fel a pénzüsszegeket, továbbá a felvett összegek átvételét az ügyvezető elismerte. Ehhez képest a bíróság által hivatkozott kúriai határozatok tényállása szerint a pénzüsszegeket a társaság ügyvezetője, tagja vagy eseti meghatalmazottja vette fel, továbbá a pénzfelvételt követően az összegek további sorsa követhetlenné vált. Kiemelte, hogy bizonylatolási kötelezettség ennek megfelelően csak az ügyvezető és a gazdasági társaság relációjában áll fenn, a munkavállaló és az ügyvezető között nem. Ebből fakadóan a bizonylatok megőrzésének kötelezettsége jelen esetben is az ügyvezetőt terhelte, és neki kellett volna elszámolnia a Kft-vel. A bíróságnak el kellett volna fogadnia a felperes és az ügyvezető egybehangzó nyilatkozatát, valamint a közjegyzői okiratot. Végül előadta, hogy az adóhatóság és a bíróság a bizonylatok bemutatásának elvárásával kvázi objektív felelősséget telepített a felperesre.

A Kúria döntése és jogi indokai

[14] A felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei – az alábbiak szerint – nem állnak fenn.

[15] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

- a) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata
- aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,
- ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,
- ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,
- ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére

kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés

miatt indokolt.

[16] A Kp. 117. § (4) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, annak fennállását bizonyítani azonban, továbbá – a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti kivételével – indokolni nem kell. A 118. § (1) bekezdés b) pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[17] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja két elkülönülő befogadási okot tartalmaz. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának első fordulata alapján, a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelem befogadására – általánosságban – akkor kerülhet sor, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve hogy a jogértelmezést igénylő elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn [7/2023. JEH 1. pont]. A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjának második fordulata alapján, a joggyakorlat továbbfejlesztése céljából akkor van helye a felülvizsgálati kérelem befogadásának, ha az elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat egységes ugyan, de annak követése a körülmények változása folytán nem támogatható.

[18] A Kúria megállapította, hogy a gazdasági társaság számlájáról magánszemély által felvett pénzüsszegeknek az Szja. tv. alapján, egyéb jövedelemként való adóztatásával kapcsolatban a bírói gyakorlat kiforrott és egységes. A Kúria következetes gyakorlata szerint a gazdasági társaság számlájáról felvett, igazoltan el nem számolt pénzüsszeg az Szja. tv. 4. § (1) bekezdése és 28. §-a alapján egyéb jövedelemnek minősül [Kfv.VI.35.585/2012/10.; Kfv.I.35.592/2015/6.; Kfv.I.35.400/2016/4.; Kfv.I.35.414/2016/5.; Kfv.I.35.258/2018/8.; Kfv.I.35.306/2018/6.; Kfv.I.35.408/2020/5.; Kfv.VI.35.096/2023/8.]. Az adóhatóság köteles annak bizonyítására, hogy a készpénz a felpereshez került, míg a felperest terheli annak bizonyítása, hogy azzal a gazdasági társaság felé elszámolt, illetve annak érdekében használta fel [Kfv.I.35.044/2015/5.; Kfv.I.35.212/2015/9. Kfv.I.35.400/2016/4.; Kfv.I.35.414/2016/5.; Kfv.I.35.437/2019/9.; Kfv.I.35.313/2020/6.; Kfv.I.35.407/2020/8.; Kfv.I.35.315/2020/8.]. Az adózó nem háríthatja el bizonyítási kötelezettségét azzal, hogy őt magánszemélyként bizonylatmegőrzési kötelezettség nem terheli, mivel a gazdasági társaság pénzükezelése során a pénzt felvevő személyt elszámolási kötelezettség terheli [Kfv.I.35.640/2016/10.; Kfv.I.35.424/2017/7.; Kfv.I.35.012/2018/5.; Kfv.I.35.020/2021/9.; Kfv.V.35.271/2021/8.]. Az elszámolás igazolására elsősorban az eredeti, alakilag és tartalmilag hiteles, szigorú számadás alá vont számviteli bizonylat alkalmas, hiszen a társaság által kiállított szabályszerű bizonylat egy példányát a magánszemély kapja [Kfv.V.35.377/2017/4.; Kfv.I.35.559/2019/5.; Kfv.I.35.553/2019/6.; Kfv.I.35.408/2020/5.; Kfv.V.35.086/2021/6.; Kfv.V.35.187/2022/5.]. Az

elsőfokú bíróság e kúriai gyakorlatot ítéletének indokolásában részletesen ismertette, arra határozatának meghozatalakor figyelemmel volt.

[19] A Kúria az ügyben nem észlelt olyan körülményt sem, amelyből arra lehetne következtetni, hogy az egységes joggyakorlat követése nem indokolt. A Kúria az előző bekezdésben idézett határozatokban foglalt elvi tételeket a gazdasági társaság bankszámlái felett rendelkezési joggal rendelkező munkavállalókra is irányadónak tekinti [ld. pl. Kfv.V.35.285/2024/6.; Kfv.I.35.061/2024/7.]. E határozataiban a Kúria rámutatott, hogy a könyvelési anyaggal való összevethetőség hiányában az ügyvezető nyilatkozata nem fogadható el a társasággal való elszámolás tényleges megtörténtének igazolására, valamint hogy a társaság könyvelésének hiányában a hiteles pénztárbizonylatok alkalmasak annak igazolására, hogy a felvett pénzösszeg nem képez adófizetési kötelezettség alá eső bevételt [Kfv.I.35.061/2024/7. [27] bekezdés; Kfv.V.35.285/2024/6. [53]-[54] bekezdések]. Mindezekre figyelemmel felülvizsgálati kérelem befogadására a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján nem volt lehetőség.

[20] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását a felvetett jogkérdés társadalmi jelentősége, illetve jelentős súlya miatt is kérte.

[21] A Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ab) alpontja alapján, a jogkérdés társadalmi jelentősége miatt a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha az eldöntendő jogi probléma a jogalanyok széles körét érinti, míg a felvetett jogkérdés különleges súlya akkor indokolja a befogadást, ha a vizsgálandó jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat, az nagy számban előforduló új típusú ügyben merült fel. A befogadás viszont ekkor is csak abban az esetben indokolt, ha a Kúria az adott jogkérdésben korábban még nem foglalt állást [Kfv.I.37.471/2023/2., Kfv.II.37.590/2023/2.; Kfv.VII.45.059/2023/2.; Kfv.V.35.007/2024/2.; Kfv.V.35.188/2024/4.]. A magánszemélyek, valamint a munkavállalók által a gazdasági társaság bankszámlájáról felvett készpénzzel való elszámolás kapcsán ugyanakkor a Kúriának a fentiek szerint kiforrott gyakorlata van, így a befogadásra ezekből sem kerülhetett sor.

[22] A felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását alapvető eljárási jogainak sérelmére és az ügy érdemére kiható eljárási szabályszegésekre hivatkozással is kérte. A Kúria utal rá, hogy e befogadási okra való hivatkozás esetén a kérelmezőnek a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján be kell mutatnia, hogy az eljárási szabályszegés a konkrét ügy érdemére kihatással volt, továbbá hogy annak ténybeli alapja kétséget ébreszt a jogerős határozat helytállósága tekintetében oly mértékben, hogy az további érdemi vizsgálat nélkül nem megítélhető [Kfv.II.38.030/2021/2., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.I.35.472/2022/3.; Kfv.II.37.690/2023/2.; Kfv.V.35.285/2023/2.; Kfv.V.35.008/2024/2.; Kfv.V.35.127/2024/2].

[23] A felperes e befogadási ok körében egyrészt arra hivatkozott, hogy az adóhatóságnak nem a felperesnél kellett volna adóellenőrzést folytatnia, hanem más eljárásokat kellett volna indítania, illetve más eljárási cselekményeket kellett volna foganatosítania a Kft-vel és az

ügyvezetővel szemben. A felperesnél lefolytatott adóellenőrzés által sérült a felperes tisztességes eljáráshoz való joga. A Kúria álláspontja szerint a felperes e hivatkozásaival nem tudta kellőképp valószínűsíteni valamely alapvető eljárási jogainak sérelmét. A felperes csupán felsorolta, hogy álláspontja szerint adóellenőrzés helyett milyen eljárásoknak és eljárási cselekményeknek lett volna helye, azonban azt nem tudta kellőképp valószínűsíteni, hogy az adóhatóság eljárása egyúttal tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét eredményezte volna. Nem mutatta be azt sem, hogy az adóhatóság eljárásnak pontosan mely eleme, mozzanata idézte elő a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét, valamint nem vezette le, hogy ez az alapjogsérelem hogyan következik az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikkeiből, illetve a kapcsolódó alkotmánybíróági gyakorlatból. A felperes egyedül a bizonyítási teher adóhatóság és adózó közötti megoszlása kapcsán adott elő részletes, jogi érveléssel alátámasztott indokolást, e körülmény vizsgálata azonban – a [18] bekezdésben idézett, és az elsőfokú bíróság által is figyelembe vett kiforrott kúriai gyakorlatra tekintettel – nem indokolta a befogadást.

[24] A felperes másrészt sérelmezte, hogy az adóhatóság és a bíróság nem vette figyelembe a felperes és az ügyvezető nyilatkozatát, valamint a közjegyzői okiratot bizonyítékként, ezzel megsértve az Air. 58. § (2) bekezdését, a Kp. 78. § (2) bekezdését és a Pp. 263. § (1) bekezdését. A Kúria ugyanakkor a felülvizsgálati eljárás során elvi jelentőségű jogkérdésekben dönt, nem pedig a kereset ismételt elbírálását végzi, ebből következően a felülvizsgálati eljárás során az alperes és az elsőfokú bíróság által figyelembe vett bizonyítékok ismételt egybevetésére és értékelésére, a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére – iratellenesség és kirívóan okszerűtlen mérlegelés hiányában – nincs lehetőség [ld. pl. Kfv.II.37.904/2020/2.; Kfv.I.35.316/2021/2. Kfv.II.37.673/2021/2.; Kfv.I.37.431/2022/3.; Kfv.II.37.760/2022/2.; Kfv.III.37.028/2022/2; Kfv.II.37.220/2023/2.; Kfv.V.37.686/2023/3.; Kfv.V.35.077/2023/2.; Kfv.I.35.213/2024/2.; Kfv.V.35.197/2024/2.]. Az elsőfokú bíróság az adóhatóság által feltárt tényállást megvizsgálta, a bizonyítékokat értékelte, azok mérlegeléséről és a felperesi bizonyítási indítvány mellőzésének okáról számot adott. A Kúria nem észlelt kirívóan okszerűtlen mérlegelésre vagy iratellenességre utaló körülményt sem. Önmagában pedig az, hogy a kérelmező nem ért egyet a bizonyítékok bíróság általi mérlegelésével, és a bizonyítékok újraértékelésével saját álláspontja elfogadását kéri, nem elegendő a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontja szerinti befogadásához [Kfv.V.37.625/2023/5.; Kfv.I.35.231/2023/3.; Kfv.V.35.007/2024/2.].

[25] Végül a felperes hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem tért ki az Szja tv. 7. § (1) bekezdés c) pontjával kapcsolatos hivatkozására. A Kúria ugyanakkor rámutat, hogy a felülvizsgálati eljárásban a Kp. 115. § (2) bekezdése nyomán alkalmazandó Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a bírói gyakorlat [BH2015.307.; BH2017.196.; Kfv.II.37.690/2022/2.; Kfv.III.37.043/2022/2.; Kfv.V.35.078/2024/2.] szerint kizárólag azon jogsértések vizsgálatára kerülhet sor, amelyek tekintetében a kérelmező fél megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, valamint tényekkel is alátámasztja, hogy a szabálysértés miben nyilvánul meg. A felperes ugyanakkor nem jelölte meg, hogy az elsőfokú bíróság e mulasztásával mely jogszabályi rendelkezést sértette meg, így e hivatkozást a Kúria a befogadás körében sem vizsgálhatta érdemben.

[26] A Kúria a Kp. 117. § (4) bekezdése alapján megvizsgálta a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ac) alpontjában foglalt befogadási okot is, az ügyben azonban nem merült fel az Európai Unió jogának alkalmazása, így a befogadásra ezekből sem kerülhetett sor. A Kúria a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont ad) alpontjában, valamint b) pontjában foglalt befogadási okokat – a Kp. 117. § (4) bekezdésében foglalt, a kérelmezőt terhelő indokolási kötelezettség miatt – hivatalból nem vizsgálhatta.

[27] Mindezekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a felülvizsgálati kérelem befogadásának feltételei nem állnak fenn, ezért a befogadást megtagadta.

[28] A felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadása folytán a felülvizsgálat eljárás lezárult, így a Kúria a felperes azonnali jogvédelem iránti kérelmének elbírálását mellőzte. A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását megtagadta, így az eljárása során a felperest nem marasztalta perköltségben, továbbá a felperes a felülvizsgálati eljárás tárgyi illetékmentessége okán illetékfizetésre sem köteles, így a felperes személyes költségmentesség iránti kérelmének elbírálását a Kúria mellőzte.

A döntés elvi tartalma

[29] *Nem indokolt a felülvizsgálati kérelem joggyakorlat egységének biztosítása érdekében való befogadása, ha az ügyben felmerült elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria közzétett határozatában már állást foglalt.*

Záró rész

[30] Az eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[31] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásának megtagadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül határozott.

[32] A végzéssel szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. április 24.

dr. Darák Péter s.k.

dr. Demjén Péter s.k.

dr. Márton Gizella s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

dr. Stefancsik Márta s.k.

Ságiné dr. Márkus Anett s.k.

bíró

bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő